

SKO – 1900/39-L/18

DECYZJA

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Justyna Pawlak

Członkowie: Małgorzata Buczkowska

Leszek Kaczmarski (spr.)

Po rozpatrzeniu w dniu 11 kwietnia 2018 r. sprawy z odwołania Orange Polska S.A. Aleje Jerozolimskie 160, 02 - 326 Warszawa, reprezentowanej przez pełnomocnika Jacka Piórkowskiego (pełnomocnictwo z dnia 5 września 2017 r. - w aktach sprawy) od decyzji Burmistrza Hłowej z dnia 26 lutego 2018 r., znak: GK -VII.6733.15.2017 odmawiającej ustalenia warunków lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie stacji bazowej Orange Polska S.A. 61627PZI_Hłowa_Konin Żagański na dz. nr 13/4, w m. Konin Żagański, gmina Hłowa, **działając** na podstawie art. 39 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1875, j. t.), art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 570, j.t.), art. 138 § 2 w związku z art. 77 § 1, art. 80, art. 107 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2017, poz. 1257, j.t.) oraz art. 50 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 2 pkt 2, art. 6 ust. 2, art. 53 ust. 4 pkt 6, ust. 5, art. 61 ust. 1 pkt 2 - 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t. j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1073, j.t.), z uwzględnieniem art. 46 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2062, j. t.), art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 121, j.t.)

orzeka:

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji

Uzasadnienie:

Burmistrz Hłowej (dalej: organ I instancji) decyzją z dnia 26 lutego 2018 r., znak: GK-VII.6733.15.2017 na podstawie art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: KPA,

k.p.a.), art. 1 ust. 2 pkt 1,2,6, art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2, art. 53, art. 54 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (dalej: UPZP, u.p.z.p.) po rozpatrzeniu wniosku Inwestora - Orange Polska S.A. z siedzibą w Warszawie złożonego w dniu 21 grudnia 2017 r. odmówił ustalenia warunków lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie stacji bazowej Orange Polska S.A. 61627PZI_Łłowa_Konin Żagański na dz. nr 13/4, w m. Konin Żagański, gmina Łłowa.

I. W uzasadnieniu decyzji organ I instancji wskazał, że:

1) z wnioskiem o ustalenie lokalizacji celu publicznego dla inwestycji polegającej na budowie stacji bazowej Orange Polska S.A. zlokalizowanej na dz. nr 13/4, w m. Konin Żagański, gmina Łłowa wystąpił w dniu 21 grudnia 2017 roku P. Jacek Piórkowski - pełnomocnik inwestora. Do wniosku Inwestor dołączył Kartę Informacyjną Przedsięwzięcia, warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej ENEA Operator Sp. z o.o., pełnomocnictwo do reprezentowania Inwestora, potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej, wypisy z rejestrów gruntów i mapy ewidencyjne,

2) przedmiotem inwestycji jest budowa systemu antenowego na stalowej konstrukcji wieżowej o wysokości 50 m n.p.t. Na ww. wieży pracować będą 3 anteny sektorowe tworzące 3 sektory, skierowane na azymuty 0° , 90° , 240° . Nieruchomość na której planowana jest inwestycja nr 13/4 w Koninie Żagańskim o pow. 1,5991 ha stanowi grunt zabudowany budynkiem gospodarczym. Działka stanowi własność osoby fizycznej. W obszarze planowanej inwestycji nie ma uchwalonego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Na obszarze planowanej inwestycji znajduje się zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna z zabudowaniami gospodarczymi oraz grunty rolne. ???

3) inwestycja stanowi infrastrukturę liniową i zaliczona jest do inwestycji celu publicznego o znaczeniu gminnym. Inwestycja nie wymaga przeprowadzenia analizy parametrów zabudowy zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 1 i 3 u.p.z.p., gdyż stanowi realizację infrastruktury technicznej,

4) we wniosku inwestor określił, że przedmiot inwestycji dotyczy przedsięwzięcia, które nie jest zaliczane do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2016 r., poz. 71, j.t.). Fakt ten potwierdza dołączona do wniosku KIP, w której opis i parametry zabudowy nie kwalifikują tego przedsięwzięcia do przeprowadzenia postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,

5) inwestycja lokalizowana jest na terenie, na którym gmina nie posiada obowiązującego planu miejscowego i nie podjęła uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego,

- 6) stosownie do wymogów procedury administracyjnej wszystkie strony zostały zawiadomione o wszczęciu postępowania administracyjnego w drodze obwieszczenia, a inwestor, właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości zostali zawiadomieni na piśmie w sprawie ustalenia lokalizacji celu publicznego oraz o przysługujących im uprawnieniach,
- 7) na etapie postępowania przed organem I instancji mieszkańcy sąsiednich nieruchomości wnieśli protesty podnosząc:
 - a) zarzut szkodliwego oddziaływania masztu i instalacji na zdrowie mieszkańców- jak zaznacza organ I instancji zarzut nie potwierdzony żadnymi badaniami,
 - b) w związku z planowaną inwestycją możliwość utraty walorów estetycznych i krajobrazowych terenów sąsiadujących z inwestycją - powodując dysonans wysokościowy może wywoływać zaburzenia krajobrazu i wpływać na pogorszenie odczuć estetycznych mieszkańców oraz osób trzecich, co jest sprzeczne z art. 2 pkt 1 u.p.z.p. UPZP nakłada na organ administracji obowiązek kształtowania i ochrony ładu przestrzennego w procesie lokalizacyjnym. Ponadto mieszkańcy, stosownie do art. 6 ust. 2 mają prawo do zagospodarowania działki do której mają tytuł prawny zgodnie z ich wolą, w granicach prawa i w sposób nie naruszający interesów innych podmiotów. Mają także prawo domagać się, by w procesie lokalizacyjnym uwzględnić zagrożenia zdrowotne,
 - c) obawę utraty wartości gruntów i budynków sąsiadujących z planową inwestycją, szczególnie w sytuacji ich sprzedaży,
 - d) zarzut wywołania konfliktów w społeczności miejscowej.
- 8) W ocenie organu I instancji podstawą odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji jest art. 1 ust. 2 w zw. z art. 6 u.p.z.p., który to uwzględnia wymagania ładu przestrzennego przy wydawaniu takiego typu decyzji oraz art. 1 ust. 2 pkt 9 tj. potrzeby uwzględnienia interesu publicznego, a także interesu właścicieli nieruchomości, mieszkańców miejscowości Konin Żagański.

Od powyższej decyzji odwołanie w ustawowym terminie, poprzez organ I instancji, do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze wniósł Pan Jacek Piórkowski - pełnomocnik inwestora.

W odwołaniu strona zaskarża decyzję w całości zarzucając rażące naruszenie prawa, w szczególności:

- 1) przepisu art. 56 u.p.z.p. poprzez jego niezastosowanie i niewydanie decyzji mimo, że zamierzona inwestycja jest zgodna z obowiązującymi przepisami,
- 2) art. 6 i 8 k.p.a. poprzez naruszenie zasady legalności oraz wydanie decyzji w rażący sposób naruszający zasadę prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej;

wnosząc o uchylenie decyzji w całości.

Ponadto skarżący w uzasadnieniu odwołania przytacza argumenty na poparcie swoich zarzutów:

1) wskazuje, że budowa stacji bazowej telefonii komórkowej, jako element publicznej sieci telekomunikacyjnej, jest inwestycją celu publicznego. Organ I instancji odmówił ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego z tej przyczyny, że zamierzona inwestycja będzie stanowić dominantę wysokościową oraz wywołała lokalne protesty. Jako podstawę odmowy wydania lokalizacji inwestycji celu publicznego organ podał art. 1 ust. 2 pkt 1, 2 i 9 u.p.z.p. Artykuł ten ze względu na to, iż zawiera ogólną dyrektywę stosowania UPZP w procesie stosowania prawa nie może stanowić samoistnej podstawy decyzji o odmowie lokalizacji stacji bazowej telefonii komórkowej,

2) protesty społeczności lokalnych przeciw lokalizacji inwestycji celu publicznego nie mogą stanowić podstawy odmowy lokalizacji inwestycji celu publicznego:

a) opinie dotyczące szkodliwego wpływu stacji bazowej telefonii komórkowej na zdrowie ludzi nie mogą stanowić przesłanki wydania decyzji negatywnej,

b) brak jest przesłanek do wystąpienia dysonansu przestrzenno - wysokościowego zaburzającego krajobraz i wpływającego na pogorszenie odczuć estetycznych mieszkańców oraz osób trzecich. Zdaniem odwołującego się ze względu na jej formę architektoniczną (kratowa antena wraz z systemem antenowym i urządzeniami sterującymi) planowana inwestycja znajdująca się w odległości ok. 200m od biegnących w odległości 800 - 1000m linii elektroenergetycznych, które usytuowane są w zachodniej części Konina Żagańskiego w okolicy świetlicy wiejskiej nie wpływa na powstanie dysonansu przestrzenno - wysokościowego zaburzającego krajobraz,

c) inwestycja nie jest przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko. Nie występują miejsca dostępne dla ludności.

d) subiektywna ocena utraty wartości gruntów sąsiednich. Przedmiotowy zarzut nie jest przedstawiony w oparciu o operat szacunkowy rzeczoznawcy majątkowego, który mógłby stanowić podstawę zarzutu, a tak mamy tylko z zarzutem sformułowanym w sposób subiektywny - bez oparcia na dowodach,

3) Zgodnie z art. 56 u.p.z.p. nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Decyzja lokalizacji inwestycji celu publicznego stanowi typowy przykład aktów prawnych związanych, czyli takich, w których organ bada stan faktyczny pod kątem zgodności z przepisami prawa.

Wnioskujący są uprawnieni do otrzymania decyzji, jeśli tylko jest ona zgodna z obowiązującym prawem.

Organ I instancji w piśmie z dnia 23 marca 2018 roku ustosunkował się do zarzutów strony podtrzymując swoje stanowisko wyrażone w decyzji; wnioskując o utrzymanie decyzji w mocy.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze po rozpatrzeniu sprawy na podstawie akt i obowiązujących przepisów zważyło i ustaliło, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie częściowo także z przyczyn wskazanych w odwołaniu, ale przede wszystkim ze względu na wydanie decyzji z naruszeniem przepisów prawa procesowego i materialnego w takim zakresie, że ma to wpływ na wynik sprawy, co organ odwoławczy uwzględnił również dlatego, że nie jest związany granicami wniesionego w tej sprawie odwołania.

Zaskarżona decyzja została wydana przedwcześnie z naruszeniem przepisów proceduralnych art. 7, art. 77 § 1, art. 80, art. 107 § 1 i 3 k.p.a. i prawa materialnego, w szczególności art. 50 ust. 1 w powiązaniu z art. 56, w związku z art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p., art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, art. 46 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, ze względu na nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez uznanie, że zostały spełnione przesłanki wydania odmownej decyzji lokalizacyjnej inwestycji celu publicznego pn. budowa stacji bazowej Orange Polska S.A. 61627 PZI_Łłowa_Konin Żagański na dz. nr 13/4 położonej w Koninie Żagańskim.

I. Budowa bezobsługowej stacji bazowej telefonii komórkowej należy do inwestycji celu publicznego (por. wyrok NSA z dnia 19 maja 2016 r., II OSK 2189/14, Lex nr 2083442). Inwestycja zaliczona jest do inwestycji celu publicznego o znaczeniu gminnym w zakresie budowy, utrzymania oraz wykonywania robót budowlanych łączności publicznej i sygnalizacji; zgodnie z art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że na obszarze stanowiącym teren wnioskowanego zamierzenia inwestycyjnego nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, a zatem w takiej sytuacji ustalenie warunków i zasad zagospodarowania terenu wymaga wydania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego. Zamysłem ustawodawcy było ograniczenie możliwości wydawania decyzji lokalizacyjnych celu publicznego tylko do inwestycji, które są uznane za inwestycje celu publicznego, zgodnie z art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego jest etapem wstępnym na drodze realizacji inwestycji, ponieważ decyzja ta ma odpowiedzieć na pytanie, czy na danym terenie jest

dopuszczalna (możliwa) zabudowa określonego rodzaju (zmiana zagospodarowania terenu), a więc czy zamierzenie jest zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, w tym przepisami szczególnymi.

Decyzja lokalizacji celu publicznego może być wydana na wniosek strony i w myśl postanowień art. 52 ust. 1 pkt 1 - 3 u.p.z.p. wniosek powinien zasadniczo zawierać: określenie granic obszaru objętego wnioskiem, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub, w przypadku jej braku, na kopii mapy katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy, i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, w skali 1:500 lub 1:1000, a w stosunku do inwestycji liniowych również w skali 1:2000 (art. 52 ust. 2 pkt 1) oraz charakterystykę planowanej inwestycji, obejmującą określenie przez inwestora zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposób odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów; określenia planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych, przedstawione w formie opisowej i graficznej; parametrów technicznych inwestycji oraz dane charakteryzujące wpływ na środowisko (art. 52 ust. 2 pkt 2), w przypadku braku obowiązku przeprowadzania postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.

Powołany przepis art. art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. c u.p.z.p. wskazuje, że wniosek o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego powinien zawierać m.in. określenie charakterystycznych parametrów technicznych inwestycji oraz dane charakteryzujące jej wpływ na środowisko. Przepis ten nie rozstrzyga kazuistycznie, jakie dane techniczne i dane charakteryzujące wpływ inwestycji na środowisko winny znaleźć się we wniosku. Jest to uzasadniony zabieg legislacyjny, ponieważ każda inwestycja danego rodzaju będzie miała inny wpływ na środowisko i inne parametry techniczne będą decydowały o wpływie inwestycji na środowisko, gdyż jakie parametry techniczne danej inwestycji decydują negatywnie o negatywnym wpływie na środowisko, rozstrzygają przepisy odrębne. W konkretnym przypadku przede wszystkim ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli zachodzą przesłanki przeprowadzenia oceny oddziaływania inwestycji na środowisko w oparciu o ww. przepisy.

Organ prowadząc postępowanie o ustalenie warunków zabudowy ma obowiązek zbadania zgodności złożonego wniosku z przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz ustaw szczególnych, a także z przepisami aktów wykonawczych, wydanych na podstawie tych ustaw (art. 53 ust. 3 u.p.z.p.). Nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. **Przepis art. 1 ust. 2 u.p.z.p. nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego (art. 56 u.p.z.p.).** Organ orzeka w granicach żądania (jest związany wnioskiem) i nie może wniosku interpretować w sposób zawężający. Nie można uzależnić wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego od zobowiązania się wnioskodawcy do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń i warunków (ust. 3 art. 52 u.p.z.p.). (por. Z. Niewiadomski, UPZP Komentarz, Warszawa 2011, op. cit., s. 415 – 418). Ponadto organ administracji musi dokonać w razie potrzeby uzgodnień wynikających z art. 53 ust. 4 u.p.z.p. i przepisów odrębnych oraz zawiadomień zgodnie z art. 53 ust. 1 u.p.z.p.

II. Na wstępie należy wskazać, że decyzje o lokalizacji celu publicznego, jak i o warunkach zabudowy są decyzjami administracyjnymi w rozumieniu przepisów KPA, co oznacza, że same decyzje, jak i poprzedzające je postępowanie muszą odpowiadać rygorom tej procedury, z uwzględnieniem modyfikacji wynikających z ustaw materialnych, w tym przypadku: UPZP.

Przechodząc na grunt rozpatrywanej sprawy w kontekście powyższych uwag oraz częściowo zarzutów podniesionych przez stronę w odwołaniu, należy stwierdzić, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów procedury administracyjnej oraz cyt. powyżej ustawy UPZP i przepisów odrębnych.

1. Decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego jest decyzją zasadniczo różną od decyzji o warunkach zabudowy. Ma ona charakter wyjątkowy w tym znaczeniu, że regułą pozostaje wydawanie decyzji o warunkach zabudowy, które podlega daleko idącym rygorom określonym w art. 61, z których w określonym zakresie wyłączona jest decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego; m.in. nie można stosować w trakcie postępowanie o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego art. 61 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p., a tym samym również przepisów Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ograniczone zatem muszą być rozważania organu I instancji dotyczące wpływu planowanej inwestycji na kształtowanie ładu przestrzennego obszaru objętego inwestycją, w szczególności zaburzeń przestrzenno -

wysokościowych, jeśli uwzględni się również, że w odległości ok. 200m od planowanej inwestycji przebiegają linie wysokiego napięcia? Jak podkreślił WSA w Gorzowie Wlkp. w wyroku z dnia 18 stycznia 2018 r., II SA/Go 1026/17, Lex nr 247765 zamierzenia publiczne są uprzywilejowane względem pozostałych inwestycji, m.in. poprzez ułatwienia proceduralne, zmniejszone wymagania dotyczące kształtowania ładu przestrzennego, czy też ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości przez ich właścicieli.

Przy czy należy jednak podkreślić, iż przepisy UPZP wskazują, że tzw. interes publiczny nie uzyskał prymatu pierwszeństwa w odniesieniu do interesu jednostki. Przyjęte ww. ustawie rozwiązania prawne oparte są na zasadzie równowagi interesu ogólnopublicznego, gminy i jednostki. Wymaga to szczególnie starannego rozważenia i przedstawienia opartego na dowodach procesu decyzyjnego w sytuacji kolizji interesów publicznych (realizacji inwestycji celu publicznego) i interesów jednostki (mieszkańców). Nie powinny to być jedynie "hasłowo" zgłaszane zarzuty, ale należy je oprzeć na konkretnych dowodach (analizach, opracowaniach, wycenie rzeczoznawcy majątkowego itp.), jak również wskazać przepisy odrębne, które są naruszone w procesie decyzyjnym odnośnie lokalizacji inwestycji celu publicznego.

2. Przepis art. 1 u.p.z.p. określa zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej. Mają zatem charakter zasad ogólnych (informacyjny), co jak podkreśla się w orzecznictwie sądów administracyjnych i w doktrynie ogranicza zakres normatywny tego przepisu i nie wywołuje bezpośrednich skutków prawnych wskazując na jego zastosowanie w przypadku interpretacji szczegółowych zapisów UPZP. Przepisy zawarte w art. 1 u.p.z.p. mają charakter bezpośrednio obowiązujący organ administracji w procesie kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej, np. wytyczne dla m.p.z.p., ale nie stanowią materialnoprawnej podstawy do wydawania decyzji administracyjnych. Organ nie może powołać ich jako podstawy prawnej dla decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego bądź decyzji o warunkach zabudowy, tym bardziej w przypadku odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, czy warunków zabudowy. Jak podkreśla WSA w Rzeszowie w wyroku z dnia 17 stycznia 2015 r., II SA/Rz 747/14, lex nr 1644018 podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego nie mogą wyłącznie stanowić przepisy art. 1 ust. 2 u.p.z.p., co jednoznacznie wynika z art. 56 tej ustawy.

3. Kwalifikacja "Przedsięwzięcia" została sporządzona przy założeniu, że od stacji bazowej w odległości do 200m nie znajdują się miejsca dostępne dla ludności. Organ w decyzji wskazuje zaś, że . Na obszarze planowanej inwestycji znajduje się zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna z zabudowaniami gospodarczymi oraz grunty rolne. Jak należy rozumieć obszar planowanej

inwestycji organ nie wyjaśnia. Tymczasem w związku z wydaniem ww. decyzji należy przeprowadzić rozważania w zakresie regulacji przewidzianych w §2 ust. 1 pkt 7 i §3 ust.1 pkt 8 cyt. rozporządzenia z 2010 roku w kontekście odwołania się prawodawcy do pojęcia "miejsce dostępne dla ludności", którym to posługuje się także Inwestor. Wyrażenie to w myśl art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku - Prawo ochrony środowiska oznacza wszelkie miejsce, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego. W orzecznictwie przyjmuje się zarazem, że miejscem dostępnym dla ludności są nie tylko tereny zabudowane, lecz także tereny, co których np. wydano decyzję o warunkach zabudowy (por. wyrok NSA z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt II OSK 524/14).

4. Organ nie dokonał analizy konieczności przeprowadzenia stosownych uzgodnień wynikających z art. 53 ust. 4 u.p.z.p. i przepisów odrębnych (kwestia wysokości masztu).

5. Skarżący trafnie podkreśla, że protesty społeczności lokalnych przeciw lokalizacji inwestycji celu publicznego nie mogą stanowić podstawy odmowy lokalizacji inwestycji celu publicznego. Jak podkreśla WSA w Rzeszowie w cyt. wyroku z 27 stycznia 2015 roku sprzeciw lokalnych mieszkańców nie może decydować o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej. Przepisy UPZP nie przewidują takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym, co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej.

Opinie dotyczące szkodliwego wpływu stacji bazowej telefonii komórkowej na zdrowie ludzi nie mogą stanowić przesłanki wydania decyzji negatywnej, ponieważ nie wskazano w decyzji na wyniki badań, które by w sposób jednoznaczny wykazały negatywny wpływ urządzeń telekomunikacyjnych na stan zdrowia ludzi zamieszkujących w ich sąsiedztwie.

Zarzuty możliwości spadku wartości gruntów w sąsiedztwie planowanej inwestycji, bez oparcia go na dowodach w postaci np. operatów majątkowych sporządzonych przez rzeczoznawców majątkowych, są jedynie subiektywnymi twierdzeniami mieszkańców bez mocy dowodowej. Prawo własności w polskim prawie nie jest prawem absolutnym i podlega szeregu ograniczeniom. W pierwszym rzędzie prawo własności ograniczają przepisy prawa, w szczególności przepisy prawa administracyjnego. Art. 6 u.p.z.p. jest tego wyrazem. Każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do: 1) zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w m.p.z.p. albo w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz

osób trzecich (ust. 2 pkt 1); ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych (ust. 2 pkt2). Realizując tę zasadę należy jednak wykazać w jaki sposób realizacja planowanej inwestycji godzi w ten interes prawny. Musi to wynikać z konkretnych przepisów prawa, a nie z subiektywnego przekonania jednostki. Por. także tezy cyt. wyroku WSA w Gorzowie z dnia 18 stycznia 2018 r. wskazujące na szczególne uprzywilejowanie zamierzeń publicznych również w kontekście ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości przez ich właścicieli.

6. Skład orzekający stwierdza, że organ I instancji nie dokonał pełnej i zgodnej z przepisami prawa w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego analizy stanu faktycznego i prawnego sprawy. Kolegium podkreśla, że organ administracji publicznej podejmując decyzję z zakresu planowania i zagospodarowania przestrzennego (lokalizacji inwestycji celu publicznego) powinien w pierwszym rzędzie podjąć wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7 k.p.a.). Ponadto w myśl postanowień art. 77 § 1 i 80 k.p.a. organ powinien przedstawić w sposób wyczerpujący zebrany i rozpatrzony cały materiał dowodowy oraz wyjaśnić zasadność przesłanek, którymi się kierował przy załatwianiu sprawy, w szczególności zaś przedstawić analizę materiału dowodowego i wynik takich analiz łącznie z oceną zebranych dowodów i uzewnętrznić w uzasadnieniu decyzji, która kończy postępowanie administracyjne w danej instancji. W myśl postanowień art. 107 § 1 k.p.a. decyzja powinna zawierać m.in. rozstrzygnięcie i uzasadnienie faktyczne i prawne. Paragraf 3 niniejszego artykułu wskazuje, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (wyrok NSA z 29 listopada 2004 r., sygn. akt OSK 813/04).

Przy ponownym orzekaniu w sprawie organ I instancji winien zastosować się do wskazań tut. Kolegium zawartych w uzasadnieniu przedmiotowej decyzji, gdyż wykazane uchybienia o charakterze materialnym i procesowym, które stanowią podstawę uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji, nie mogą być usunięte na etapie postępowania odwoławczego, gdyż wymagane jest w tej sprawie przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w całości.

Z podanych przyczyn orzeczono jak na wstępie.

Decyzja jest **ostateczna**.

Od decyzji nie przysługuje prawo wniesienia skargi. Jednakże strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp., za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego ul. Aleja Niepodległości 7, 65-048 Zielona Góra, w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji. Zgodnie z art. 64b§2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r., poz. 718) - zwanej dalej p.p.s.a., sprzeciw powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji;
- 2) żądanie jej uchylenia oraz
- 3) oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję.

Zgodnie z art. 239§1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – wpis stały w sprawach skarg, nieobjętych wpisem stosunkowym, z zakresu zagospodarowania przestrzennego wynosi 500 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek jest wolny od opłat sądowych (art. 243§1 p.p.s.a.). Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244§1 p.p.s.a.).

W myśl art. 254§1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w §1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego §2).



Skład orzekający:

1. Justyna Pawlak
2. Małgorzata Buczkowska
3. Leszek Kaczmarek



Za zgodność z oryginałem
stwierdzam
DIFERENT

2018-05-11

data

Wojciech Zawada

Otrzymują:

1. Jacek Piórkowski, Electronic Control System S.A., ul. Starołęcka 7, 61 - 361 Poznań

2. Burmistrz Iłowej, ul. Żeromskiego 27, 68 - 120 Iłowa

3. Kazimierz Kosidło, Konin Żagański 69, 68 - 120 Iłowa

4. Beata Kosidło, Konin Żagański 69, 68 - 120 Iłowa

5. aa.

Do wiadomości: Marszałek Województwa Lubuskiego, ul. Podgórna 7 65- 057 Zielona Góra

Inne strony zawiadomione będą przez zamieszczenie informacji o decyzji w BIP Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze oraz poprzez umieszczenie informacji na tablicy Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Zielonej Górze, ul. Niepodległości 7 na okres dwóch tygodni od zamieszczenia informacji.